

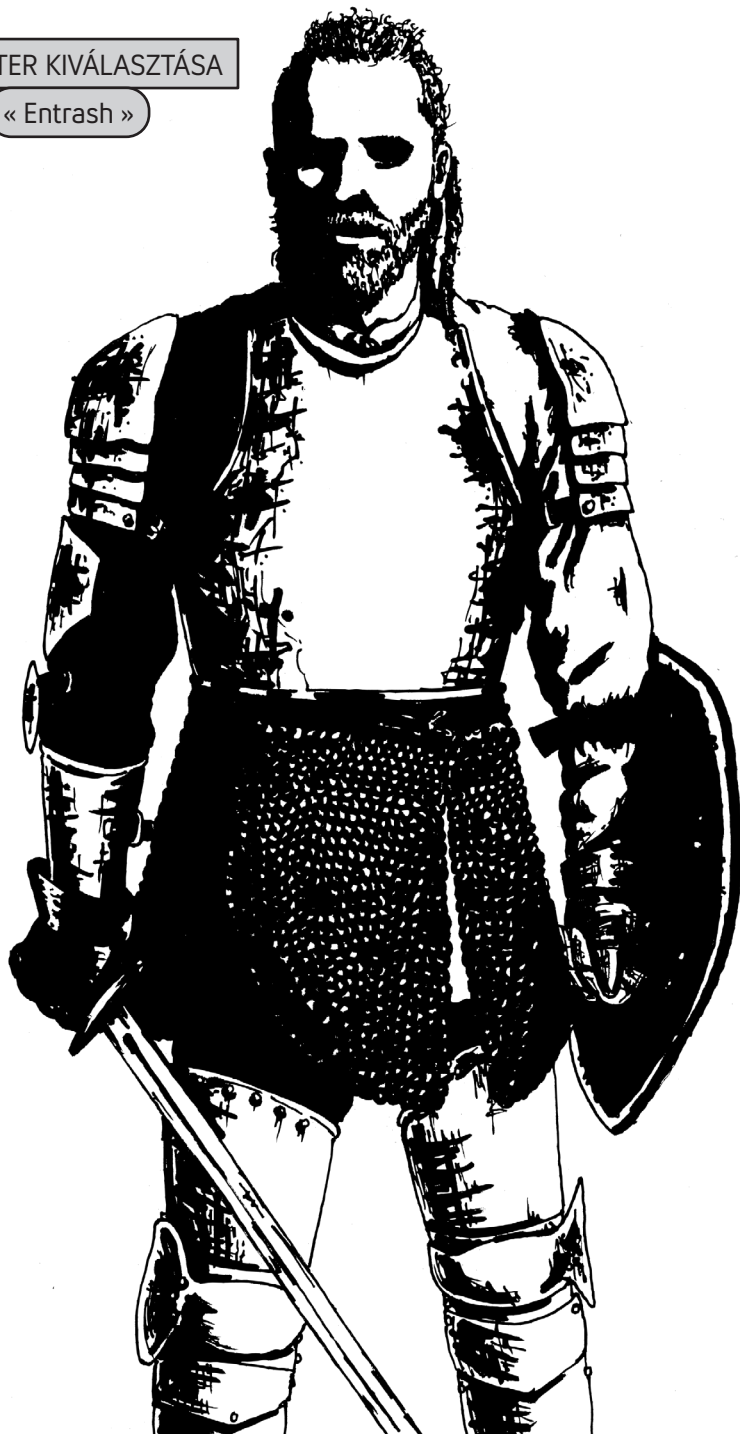
AZ
ÜRESSÉG
APOSTOLAI

LEVEL 1 ÉBREDÉS

(Érd el Sidamı Rath városát. Nem halhatsz meg. 100 XP)

KARAKTER KIVÁLASZTÁSA

« Entrash »

1.

A hasfalában parázként izzott a fájdalom, ahogy erőlködve felült. Csuromvíz, sártól összetapadt haj hullott a szemébe, ő pedig tétován forgatta a fejét, és igyekezett felidézni, mit csinál éppen itt, és hogy hol is van az az itt pontosan.

A feje fölül igazi gigászok magasodtak, égbe törő, hatalmas fák, leveleiket közelgő vihar ígéretének vad szele rázta. A fejét csóválta. Tagjait elemi fáradtság tette ólomnehézzé. Képtelen volt megragadni a valóságot, mint aki csúszós kézzel próbál megfogni egy olvadozó jégdarabot.

Ingatagan lábra állt. Vértagyasztó hideg, szürkület, köd és csend. Egy ilyen erdőben egy szál madár sincs?

Balra nézett, aztán jobbra, le, aztán fel. Néhány tétova lépést tett előre, majd oldalra. Rendben. Az alapok legalább megvannak. Úgy átfagyott, hogy még ebben sem volt biztos.

Harsány kiáltás hasított az erdő némaságába. Fenn a domboldalon, tőle jó ötven méterre alakok léptek ki a fák közül. Rekedten nevettek és rá mutogattak. Hat-hét bőrpáncélos férfi kacarászott rajta vígan, felé mutogattak hosszú törükkel. Páncélos vállukról vastag, sötét színű, elképesztően mocskos köpenyek lógtak, oldalukon használatból megviselt kardok, kések. Kettejük kezében új.

A magasba emelte a kezét és feléjük integetett. Átfagyva, sajnó tagokkal semmi esélye nem lett volna elmenekülni, ha a harcosok ellenségesnek bizonyulnak, ha viszont barátságosak, a segítségüket kell kérnie. A lába körül gomolygó köd és a jeges szél nem sok jót ígért az éjszakára. Már most rázta a hideg, amint besötétedik, ez csak rosszabbodni fog.

– Segítség! – Hangja rekedten harsant az erdő csendjében. – Itt vagyok!

Látta, hogy az egyik íjász felhúzza az íját és felé céloz a vesszővel. Nem, ez lehetetlen.

Az ember azt hinné, hogy a húr nagyot csattan, ezzel is jelezve, hogy most valami rendkívüli történik. De nem. Csak egy lágy pendülés, aztán halk susogás, ahogy a nyílvevő szemmel alig követhető sebességgel átszelte a kettejük közti teret.

A becsapódás már egészen más. A foga is összekocant a reccsenő hangtól, ahogy a vessző a lábszárába harapott, és úgy kirántotta alóla a lábát, hogy majdnem az eszméletét veszítette, ahogy orra vágódott. Pedig épp csak súrolta! Sikított a fájdalomtól.

A fájdalom mellett állatias rettegés borította el az agyát, erőt öntött tagjaiba. Menekülnie kellett, bármi áron.

Féltérdre emelkedett, és látta, hogy feléje tartanak. Vihogva, gúnyolódva közeledtek, kivonták rövid kardjaikat. A két íjász nyílvesszőt tartott az íja húrján. Miféle rémálom ez?

Felkelt, és futásnak eredt lefelé a domboldalon. Bal lába kis híján megbicsaklott alatta, ahogy belehasított a friss seb okozta pokoli kín. Nekizuhant egy fatörzsnek, a smirgliszterű kéreg lehorzsolta fedetlen vállát és bal orcáját. Mégis ez volt a szerencséje, süvítve húzott el a feje fölött egy nyílvessző, és éktelen csattanással állt meg egy nem messze magasodó fában.

Úgy rohant, mint még soha. Egy nyíl nem messze tőle csapódott a földbe, szinte a vörös tollazatig belefűrődött a sárba. A lába kicsúszott alóla. Sikoltva zuhant hanyatt, az ég egy perdüléssel föléje került, szürkén, kegyetlenül. Arcára hullott a fagyos eső. Szédült. Rettegett. Hallotta, hogy közel vannak.

De nem lehet így vége. Felült, előre vetette magát, be egy hatalmas bokorba.

Egymásra vicsorgó, kék ékköszemű farkasok. Ezüstön táncoló fény. Az idegen mellvértje úgy ragyogott, mint az igazság sugara az elítélt bűnösök tetteire. A vértезeten az óriási farkasok alatt ezernyi faragott harcos vonult csatába. Az idegen vállára sötétkék köpeny borult. Szoborszépségű arcát éjfekete, göndör haj keretezte. Homlokából ezüstös, kék ékkövekkel kirakott fémpánt fogta hátra a haját. Erős kezében hosszú, fénylő kard. A szeme... a szeme olyan kék fénnel izzott, mint a tavasi égbolt.

– Ne félj, Danosh, itt vagyok! – mennydörögte a férfi, ahogy megnyerő, valahogy mégis kegyetlen mosollyal végigmérte a domboldalon feléjük igyekvő harcosokat. – Tudsz járni? Fuss tovább. Feltartom őket.

– Tíz embert? – kérdezte ő hitetlenkedve. Valakire emlékeztette a fényes páncélos.

– Húszat is a fajtájukból. – A férfi magabiztosan kihúzta magát. – Rohanj, fuss!

Nem kellett kétszer mondania. Felugrott, és vad rohanásba kezdett. Mögötte a férfi mély hangon elbődült.

– Ka Meshranu Satharan! Meshran nevére, ki mer ellenszegülni az Ezerszemű Farkasnak?

A válaszul érkező csujjogatásból egyértelműen érződött, hogy mindenki. A harcos felelet gyanánt gyönyörű harci himnuszt zengett az égre. Fém csendült fémen.

Menekülés közben csak egy pillantást engedett meg magának hátra, így pont látta, ahogy a lovag elhajol egy kilótt nyílvesző elől, kardjával körkörös mozdulattal elterel egy vágást, és egy laza csuklómozdulattal hónaljba szúrja a támadóját, egy másik haramiát pedig úgy torkon rúg mellékesen egy félfordulatból, hogy az elszáll, akár egy rongybaba.

Nyílvesző húzott el mellette. Behúzott nyakkal rohant, fehér lábszára szinte villogott futtában.

A dulkodás zaja már rég elhalt mögötte, mire a domb aljába ért, és leroskadt egy fa tövébe. A lábszárán vérző csíkok tucatjai húzódtak, ahogy a tüskés aljnövényzet megsebezte, a nyílvesző által karmolt vágásból lassan, de folyamatosan csordogált a vér.

Az erő mintha egy csapásra kiszállt volna belőle. Remegő ujjakkal érintette meg a hosszú vágást a lábán, és ajkát beharapva zokogott.

A fagyos eső kitaratóan zuhogott, vére lassan rózsaszín tócsába gyűlt lábfeje körül. Talán el is bóbiskolt. Amikor ismét feleszmélt, sajgó fejével tápázkodott fel.

Nem szabad. Kihűl, és akkor vége. Mozognia kell.

Minden fájdalom ellenére tovább bicegett. Általa eddig sosem tapasztalt, mély csend ülte meg az erdőt. Igen, ez volt a jó szó: tapasztalta a csendet, az annyira mindent áthatónak érződött.

Az éj lassan leszállt. A köd sűrűsödött a fák között, és az árnyak olyan sötétséget folyattak szét a földön, mint amelyet talán még sose látott. Tántorgott. Bal térde felduzzadt, nem hajlott rendesen. Az egész világa az őt körülfogó hidegre szűkül. Másra se vágyott, csak leülni. Lefeküdni, aláhullani a semmibe.

Ekkor pillantotta meg a narancssárga fényt. Agya egy lassacskán elfagyó szegletében hang kélt. Siess! Remény! Élet! Meleg! Biztonság!

Lába körül táncot jártak a szénfekete árnyak, ahogy egyre közelebb ért a tűz villódzó lángjaihoz. Most már látta, hogy nem is csak egy tüzet raktak a tisztáson, a fákon túl, és emberek ültek méla csendben a fénykörökön belül. Nem gondolkozott már tisztán, csak az járt a fejében, hogy ha nem ér oda, itt hűl ki az erdőben, ki tudja, hol. A saras földre fekete hálót rajzolt sötétségből a tűz fénye.

Éles fájdalom hasított a talpába, ahogy az árnyékok hálójára taposott. Felszisszent, megtántorodott, de tovább botorkált. Jobb talpa véres nyomokat hagyott a köveken. Mögötte sisteregtek az árnyak, a vére után nyúltak, az ő szagát akarták, a nevén szólították.

Lihegve esett négykézlábra a fákhöz legközelebbi tűz fénykörében. Egy kidöntött farönkön emberek ültek némán, nők, gyerekek, férfiak vegyesen. Nagy, vastag, szokatlan büzt árasztó pokrócokat terítettek magukra, amikről az eső egyszerűen lepergett, mint egy szikláról.

Felemelte a fejét. A hozzá legközelebb ülő, nagy barna bajuszt viselő férfi elkerekedett szemmel bámult rá.

– Mit csinálsz itt? Nem látod, hogy...? – sziszegte. Magyarázólag felemelte csuklóját.

Mindkét karján nehéz, fekete vaskarikát viselt, amin kisebb láncot fűztek át. A lánc továbbment a következő emberre... meg a következőre...

– A hajcsárok épp esznek, fuss, és... – Az öreg torkán akadt a szó, ahogy megpillantotta a lábán a sebet és a rengeteg vért. Kicsit arrébb csúszott a farönkön. – Gyere, ülj közel a tűzhöz!

Örömmel engedelmeskedett. Az öreg az ő vállára és fejére is ráterítette a pokrócát. Alatta a melegtől egész teste hamar bizseregni kezdett, szeméből könnyek patakzottak. Lábszárán friss vérpatak indult meg, és jobb talpát is mintha jó mélyen borotvapenge vágta volna végig. A szeme majdnem leragadt, ahogy testéből kiszállt a rettegés hajtóereje.

– Ez nem lehet igaz – suttogta az izzadságszagú pokróc alatt.

Elméje kicsit kitisztult. Amíg az öreg a másik szomszédjával sutyorgott valamit, végiggondolta, mi fenyegeti jelenleg a legnagyobb mértékben. Az erdei haramiák talán már nem. De a rabszolgahajcsárok azonnal láncra verik, ha észreveszik, ez nem kérdés. De éppenséggel még ez is hívogatóbb lehetőségnek tűnt a pengeéles árnyékoknál és a fagyhalálnál.

Az öreg odafordult hozzá és a pokróc alatt félénken a sebére mutatott.
– Ha meg akarsz szökni, amíg teheted – suttopta –, el kell állítanunk a vérzést.

A seb nem akart javulni, ontotta magából a vért, pedig csak egy karcolás volt. Ha a nyílvevő beleáll a lábába... A gyomra felfordult a látványtól és a tompán lüktető fájdalomtól, kis híján elhányta magát.

– Ez egy tauri vessző volt – súgta az öreg –, ki tudja, miféle méregbe vagy ocsmányágba mártották a hegyét! Kezdenünk kell valamit a sebeddel.

Bólintott. Csak halványan jutott el a tudatáig, hogy egyáltalán róla van szó.

– Először szedned kell pár levelet egy növényből – mondta az öreg. – Tudod, hogy néz ki a Yeina vére? – A fejcsoválásra magyarázni kezdte. – Kis, kék virága van, és nyolcágú levele, pici, mint a hüvelykem körme. Tőled jobbra láttam a földön. Szedném én, csak hát... – Láncaira mutatott. – Szedj belőle. Hat levél elegendő lesz. Most, gyorsan, amíg a hajcsárok nem ránk figyelnek!

Sajgó lábbal kicsusszant a pokróc alól, és a földet pásztázva, guggolva megtett pár lépést az esőben. Hamar észrevette a kis kék virágokat, fűgén tépkedni kezdte a leveleket.

– Elég lesz – szólta utána az öreg.

Visszament, és bebújt a pokróc alá. Az öreg a szájába vette a leveleket, és rágsálni kezdte. Amikor kellően pépes lett, a tenyerébe köpte és a kezébe adta.

– Ezt kend bele a sebbe – kötötte a lelkére. – És ne hangoskodj, kölyök. Mindnyájunknak vége, ha zajt csapsz. Harapj rá a pokrócra, ha kell.

Ráharapott és a pépet belekente a sebébe. Égető fájdalom hasított a lábába. Nem tudta, hogy ennél tud jobban fájni. Pedig tudott, egyre erősebben sajgott, lehetetlenül fájt. Ő pedig már nem bírta vele megbirkózni, tudata sikoltva menekült a sötétségbe.

2.

Úgy pofozták életre. A bajszos még mindig a sebét dörgölte, de az mostanra már inkább hidegnek érződött és némileg tompának.

– Jó, hogy magadhoz tértél – sziszegte a férfi –, a hajcsárok mozgolódnak. Van valaki a sötétben. Hamarosan felállítják az őrséget. Akkor aztán képtelen leszel megszökni, és úgy végzed, mint mi. Menj. Kegyesek voltak hozzád a Holt Urak, hogy nem raktak vasat a kezedre. Fuss, kölyök!

Kipislogott a pokróc alól. Valahogy éberebbnek érezte magát, mint korábban. Ereiben forró vér áramlott. Élni akart. Tudta, hogy futnia kell.

– Köszönöm – suttopta. – De...

Az öreg a levegőt legyezve sürgette.

– Gyerünk már!

– A nevedet sem tudom. Hogy... hogy hálálhatnám...

– A nevem Niak. Mondj el értem egy imát a Holt Urak köveinél. Hátha egy visszhang meghallja a hangodat, ha már én hiába kiáltoztam hozzájuk. Siess most!

– De... merre menjek?

– Arra – mutatta az öreg az irányt szemben velük. – Idekinn, a vadonban nem vagy biztonságban. Rablók, rabszolgahajcsárok és árnyak birodalma ez. De arra van Sidami Rath. Nagy város, erős fallal, amit még hadsereg soha nem tört át. Ott biztonságban leszel. Indulj, fuss!

Az öreg meglökte. Kibújt a pokróc alól, és a tűz fénykörének peremén táncolva megkerülte azt. Nem akaródzott neki bevenni magát a sötétbe, élénken élt még emlékeiben a talpát elvágó árnyék. Azóta csak mélyültek és szaporodtak az árnyak, minden egyes fekete folt egy-egy végtelen üreg volt, éhes és vonzó száj.

Durva röhögés harsant a tűznél, ahogy féltucat állig felfegyverzett haramia gyalogolt lustán a foglyok között... Ez elégnek bizonyult. Inkább az árnyak, mint a fegyverek.

Sajgó tagokkal bevette magát a homályba és futott, rohant, mintha nem lenne holnap, mintha nem lőtték volna meg íjjal, mintha nem kapkodtak volna éhes árnyak a bokája után, mintha nem vagdosta volna

össze a bőrét a sok tövis. Talpához sár, kő, víz és egy szenttelen, ellenséges világ simult.

A tüzek fénye messze elmaradt mögötte, az árnyak megnyugodtak zavartalanságukban, már nem csattogtatták éjszakából szőtt fogacskáikat a sarkánál. Nem lassított. Amilyen gyorsan csak bírta, szedte a lábát arra, amerre az öreg küldte. Tudta, hogy ha nem jut el ebbe a Sidami Rathba, előbb-utóbb végez vele a sebe, a kimerültség és a kihűlés. A vihar cseppet sem csillapodott.

Nem sokkal később azonban be kellett ismernie magának, hogy eltévedt. Előbb egy folyó állta az útját, aminek nem látta a túlpártját, így nem merte megkockáztatni az átkelést, majd egy fűszagú sziklafalba ütközött bele, és azt kerülgette percekig a tenyerét rátapasztva, mire bevallotta magának, hogy vége. Irányát vesztette.

A szikla egyszerre eltűnt előle, ő pedig kimerülten leroskadt egy nagy köre egy tisztáson. A szíve csapdába esett madárként verdesett mellkasában. Ugrásra készen pihentette a lábát, próbálta az átfagyott, merev izmaiból kimagyarázni a keménységet, amikor hirtelen, tőle alig pár lépésre, megmozdult valami.

A fénycsík úgy hasított bele az éjszakába, mintha késsel vágták volna az éj szövetébe.

Egy ember állt előtte. Tetőtől talpig sötét, edzett bőr ruhákba öltözött alak állt ott, magas kalapjának karimájáról csak úgy ömlött a víz. Válláról nehéz, bőr köpeny omlott alá szinte a földig, ahogy két kezét széttárta, mintha meghajolt volna. Jobbjában a tolvajlámpa arany izzásba burkolta a semmiből előolvadt alakját. Az árnyékok felébredtek, izgatott suttogásba kezdtek. A jövevény szemét fehér kendővel kötötte be – még ilyen kevés fény mellett is lehetetlenség volt nem látni, hogy átvérezte a kendőt, a vér már arcán folyt lefelé. Ajka gúnyos mosolyra görbült, ahogy a háta mögé intett szabad baljával. Még a kezén is kesztyű látszott.

– Arra – suttogta. Nevetés bujkált a hangjában.

Inkább az árnyékok, inkább az erdei útonálló, mint ez a... lény.

El akart rohanni az idegen mellett, de az figyelmeztetően felemelte a mutatóujját. Mennydörgés robajlott, maga a világ is hajbókolt előtte.

– Ez téged illet.

Kesztyűs kezében egy medál csillant meg. Előre lépett, és egy gyors mozdulattal a kezébe is nyomta.

– Futás! – Az idegen hangjáról nem lehetett eldönteni, hogy zokog vagy vihog.

Ő gondolkodás nélkül a nyakába akasztotta a medált. Rohanás, el az idegen mellett, be az éledező árnyak közé, amerre a férfi mutatta. Agya csak halványan fogta fel, hogy valami ősi, gyomokkal benőtt keresztúton pihent meg.

Innentől nem lesz pihenés. Futás lesz. Sidami Rath kapujáig... vagy a megváltó haláláig, ami kimentí ebből a rémálomból.

3.

A talajt lepő sötétség sisteregni kezdett, ahogy az ég fekete szövetébe pöttyöt szúrt egy fénytű, onnan pedig szép lassan szürke, világos folt ömlött szét. Hajnalodott.

Ő pedig a falakat nézte.

Nem tűntek annyira áttörhetetlenek, de magasak voltak, tükörsimák, szürke kőből. És minden kétséget kizáróan egy város rejtőzött mögöttük, ezt a szagokból érezte: illatos fa füstje ülte meg a környéket. Ami tüzet jelent. Meleget. Étet. Életet.

Minden reményt és elvárást hátrahagyva vánszorgott a kapu felé a saras földúton. Az se érdekelte volna, ha a két nehéz vas láncinget és piszkos, fehér köntöst viselő kapuőr helyben ledöfi. Élve elérte Sidami Rath városát, pedig nem hitte volna, hogy képes lesz rá.

– Ki jár ott! – kiáltotta egy, a falon járó őr, és fürgén nyílveszőt illesztett íja húrjára, de nem húzta fel.

Ez már jó jel, nem?

A kapuőrök az oldalukon lógó kardhoz kaptak, de végül meg se érintették a markolatot, amikor meglátták őt. Pocsékul festhetett.

– Jó... jó reggelt – mondta gyenge hangon. Szédelgett. – Be szeretnék menni Sidami Rathba...

Az egyik őr, pocakos, hatalmas férfi, jóízűen felnevetett.

– Hát, az ilyen egyszerűen nem megy, kérem! – szögezte le. – A dícsőséges Laud Napbirodalom városába akarsz belépni. Ehhez először ellenőriznünk kell, ki is vagy, és fel is jegyezzük.

A másik őr sóhajtva egy nagy könyvet húzott elő az övének lógó fém-tokból, és írásra készen kezébe vett egy szénszálat.

– Szóval, férfi vagy, vagy nő? – kérdezte a pocakos.

Ő meglepetten végignézett magán.

– Szerintem elég jól látszik – mérgelődött, és érezte, hogy vér szökik az arcába. Az őr türelmesen nézte.

– Tehát?

– Nő! Nő vagyok! – csattant fel.

A második katona bólintott és írt.

– Hogy hívnak? – folytatta a faggatózást az első, ezzel pedig alaposan feladta a leckét. Az ezüstpáncélos lovag Danoshnak szólította, de egy megfoghatatlan megérzés azt súgta, ne ezt a nevet mondja nekik. Valami megmozdult elméjében, előbb halkán, majd egyre hangosabban követelte, hogy mondja ki.

– Rea. – Engedett a belső hangnak. – A nevem Rea.

– Elég idegen hangzású név ez – állapította meg az első őr rosszálló pillantással. – Honnan származol, te? A Laud Napbirodalom egy eldugott vidékéről, vagy az átkozott Taur ocsmányi káosza fosott ki magából?

Rea nem sokat gondolkodott a válaszon.

– Természetesen a Laud Napbirodalom egy eldugott vidékéről – felelte.

Az őrök arcán barátságos mosoly terült szét.

– Üdvözlét, laud testvérünk – mondta az első. – Ha lenézel a lábad elé, ott látsz egy pocsolyát. Abban megnézheted, hogy hogyan nézel ki.

– De hát tudom, hogy hogyan nézek ki – értetlenkedett a lány.

Az őrök egy darabig pislogtak rá.

– Ha lenézel a lábad elé, ott látsz egy pocsolyát. Abban megnézheted, hogy hogyan nézel ki – ismételte meg az első.

Rea sóhajtott. Lenézett a pocsolyába, amiben valóban élesen tükröződött az arca.

Kék szem, pisze orr, íves szemöldök, hosszúkás arc, feketébe hajlóan sötét barna haj, ami nedvesen tapadt a hátára, a könyökét verdeste. A lány arra gondolt, az ajka lehetne egy kicsit vastagabb, a szája és az álla egy picikét keskenyebb, az orra épp egy kicsit kisebb, hogy igazán szép lehessen...

Kék szem, pisze orr, íves szemöldök, feketébe hajlóan sötét barna haj, vastag, arányos ajak, keskeny áll...

– Mi a... – hördült föl és odakapott kezével. Döbbszenten felpillantott az örökre.

Az első ör bólintott, a második írt.

– Már majdnem végeztünk – mondta bocsánatkérően az első. – Pár kérdésünk van még és utadra engedünk.

– Rendben – bólintott Rea, és egyik lábáról a másikra állt. Mindkettő fájt.

– Mihez értesz jobban? A kard, a varázslat vagy a trükkök mesterének tartod magad?

Zavarodottan pislogott.

– Trükkök? Varázslat? Hát, én... szerintem... nem tartom magam egyiknek se.

A katonák türelmesen méregették.

– Tehát? A kard, a varázslat vagy a trükkök mesterének tartod magad?

Rea egy szót sem értett az egészből. Annyi viszont egyértelműnek tűnt az ör hangsúlyozásából, hogy a varázslat meglehetősen kívánatos dolog.

– Természetesen a varázslatban vagyok járatos. Mesternek azért nem nevezném magam, de jó úton járok azért.

– Mindjárt gondoltam – mondta a második ör. – Éreztem benned Tilara szikráját. De vajon melyik Holt Úr áll hozzád közelebb? Tilara vagy Kishar?

A katonák várakozón pillantottak rá.

Mindegy, csak hadd menjek be és melegedhessek meg egy tűz mellett.

– Tilara, ki más? – vont hát vállat, mivel a férfi azt a nevet említette elsőnek.

– Gondoltam, hogy inkább a mágia erőinek parancsolsz, mint az acélnek – bólogatott mindent értőn a második ör.

– Ennyi is volna első körben – mondta az első őr. – Tagh mindjárt kiállítja a Sidami Rathban tartózkodáshoz szükséges tekerccset számodra. Kérjük, minden esetben tartsd magadnál, a Rend bármikor ellenőrizhet. A fő téren találod a fogadót, fáradt lehetsz egy ilyen éjszaka után. Nem is tudom, hogy élhetted túl Taur vadonjában ilyen... alacsony felszereltséggel.

Először vette szemügyre a lányt úgy, mint aki látja is. Rea hirtelen kínosan a tudatára ébredt, hogy szemben a nyakig vasba és vastag fegyverkabátba burkolózó harcosokkal, ő csak egy rövidke, combjára feszülő nadrágot és a mellkasát takaró feszes, idegen, rúnákkal hímzett ruhadarabot visel. Kész csoda, hogy nem fagyott halálra az éjjel.

– Majd elfelejtetem! – Az első őr a homlokához kapott. – Minden laud polgárnak jár egy önigazoló könyv is. Úgy látom, elhagytad a sajátod, kiállítunk neked egyet gyorsan. Ebben a könyvecskében megtalálod a legfontosabb dolgokat magadról és pár hasznos érdekességet a körülöttünk haldokló világról is. Ebben vezetheted a veled történeteket naplóként.

A második őr odalépett egy tekerccsel, és átnyújtotta a lánynak, míg az első őr egy kis, bőrkötéses könyvecskét adott át neki.

– Kérjük, hogy ha három napnál tovább maradsz, a Rend tornyában kérj rá egy hosszabbító pecsétet a harmadik nap lejárta előtt – mondta. – A Holt Urak hoztak a dicső Laud Napbirodalomban, Rea.

Feltártak egy kis ajtót a hatalmas kapu mellett a falban, és intettek, hogy bemehet.

Rea kezében a tekerccsel és a könyvecskével megilletődötten lépett be Sidami Rathba.

Achievement unlocked: Megtestesült remény (ne halj meg egyszer sem Sidami Rath felé)

Artwork feloldva: a Könnyek Fala

Artwork feloldva: meshranita lovag

Artwork feloldva: Sidami Rath őrornya

Naplórészlet feloldva, olvasáshoz nyisd fel a könyvecskét

„Első nap – Volare Hava 16.

Ma hajnalban megérkeztem Sidami Rathba egy rémálomszerű éjszaka után. Harapós árnyékok? Rabszolga-kereskedők? Íjász haramiák? Hova kerültem?

Az, hogy pontosan nem tudom eldönteni, hol kötöttem ki, még nem is annyira nagy baj – már ahhoz képest, hogy elképzelni sem tudom, honnan jöttem ide.

Nem emlékszem. A nevem is akkor jutott csak eszembe, amikor a kapuőrök rákérdeztek. Rea. De már azt se tudom, miért Rea. Mit jelent? A nevek mindig jelentenek valamit. Kitől kaptam ezt a nevet? Miért ezt kaptam?

Bizonyos dolgokat egyszerűen csak tudok. Értem, amit mondanak nekem, és tudok beszélni is másokkal. Tudok járni, képes vagyok futni, ugrani, rohanni, olvasni.

De nem tudom, honnan jövök, és nem tudom, hol vagyok. Nem gondolkodom tisztán.

Sebesült vagyok és halálosan kimerült.

Idegének vesznek körül.

Vagy álmodom, vagy megőrültem. Ki lehetett az a borzasztó alak éjjel az úton? És mi ez a... medál, amit a kezembe nyomott?

Találnom kell egy helyet, ahol meghúzhatom magam, amíg kicsit helyrejövök. Nem akarom, hogy ez a Sidami Rath legyen az utolsó állomás az utamon... de félek, könnyen lehet, hogy az lesz.”

Kódexbejegyzés feloldva: a Taur és Laudomia

„AMIKOR A VILÁG KÉTEZER ÉVE TŰZBE ÉS FÜSTBE ZUHANT, ÉS GERINCE MEGTÖRETETT, FARKASOK ÓRÁJA JÖTT EL, KARDOK ÓRÁJA, BALTÁK ÓRÁJA. AKI CSAK BÍRT,

MENEKÜLT AZ ÖZÖNVIZEK ELŐL, A BOZÓTTÜZEK ELŐL, AZ ESZÜKET VESZTETT HARCOSOK ELŐL. A FÖLD RENGETT. AHOL KORÁBBAN HEGYEK MAGASODTAK, MOST TENGEREK NYÚJTÓZTAK, HOL KORÁBBAN FOLYÓK HÖMPÖLYÖGTEK, MOST SZIRTEK MEREDEZTEK. AZ EMBEREK HASZTALAN ÜVÖLTÖZTEK ÉS HÍVTÁK HALOTT URAIK NEVÉT SEGÍTSÉGÜL. AKKOR EGY NAGY HARCOS LÉPETT ELŐ, ÉS AZT MONDTA: ELÉG VOLT. KARDJÁVAL BÉKÉT VAGY HALÁLT HOZOTT, SZAVÁRA MEGHAJOLT A VADON KÉTSÉGBEESETT NÉPE. AHOVÁ SZAVA ELÉRT, AZT A HELYET KÉSŐBB TAURNAK NEVEZTÉK. ÉHEZŐ ÁRNYÉKOK LAKTÁK E VIDÉKET, SZÖRNYEK ÉS VADÁLLATOK ÉS ZSÁKMÁNYRA ÖRÖKKÉ ÉHES HARCOSOK ORSZÁGA LETT EZ.

NARN ÉS NARA FÉNYE KÖRÉ IS EMBEREK GYŰLTEK A KELETI ÓCEÁN PARTJÁN, SÍRVA BÚJTAK A KÖNNYEK FALÁHOZ, ÉS SERAPI MASTALLE ZÁSZLAJA ALATT RAGADTAK FEGYVERT. RÚNÁIK, IMÁIK MENEKÜLÉSRE KÉNYSZERÍTETTÉK AZ ÉJSZAKA HARAPÓS ÁRNYAIT ÉS A TAUR MINDEN SZÖRNYŰSÉGÉT. MASTALLE CSÁSZÁR KÖBŐL FALAKAT EMELT ÉS VÉRREL SZENTELTE MEG. ACÉLRA ÉS SZIKLÁRA ÚJ BIRODALMAT ÉPÍTETT, ÉS ÚRRÁ LETT A ZŰRZAVARON. A RÉGI BIRODALOM HAMVAIBÓL ÍGY SZÜLETETT MEG A NEGYEDIK ORSZÁG, LAUDOMIA, A DICSŐ NAPBIRODALOM, AMIT HATALMAS LÉGIÓK, ÉGIG ÉRŐ FALAK ÉS ELSŐPRŐ EREJŰ MÁGIA VÉDELMEZ, UTCÁIT FELOLDOZÓK TARTJÁK BIZTONSÁGBAN, ÉS JAJ ANNAK, AKI VÉT ÁLDOTT SZAVUK ELLEN.”

- TAURISSAGA, 1. KÖNYV, 12. FEJEZET - HALUGAN TIZEDIK
OSZCILLÁNS(NAK TULAJDONÍTVÁ, DE VALÓSZÍNŰLEG INKÁBB CSAK
ISMERETLEN SZERZŐ, 1728)